

τὰς πρὸς αὐτὴν εὐεργεσίας τοῦ χρωστέϊ χάριν ἀ-
θάνατον πρὸς αὐτὸν, τὸ Ἔθνος ὀφείλει νὰ τὸν ἀ-
ναγράψῃ πατέρα καὶ εὐεργέτην καὶ νὰ πενηθο-
ρήσῃ διὰ τὴν στέρησίν του. Ὁθεν

Διατάττει

Α'. Ἡ πέμπτη τοῦ μνηδὸς Μαῦου καθ' ὅλην τὴν
ἐλευθέραν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν εἶναι ἡμέρα
πένθους, διὰ τὴν στέρησιν τοῦ λαμπροῦ ὑποκει-
μένου Λόρδ Βύρωνος.

Β'. Ἄμα ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ
σημαία ἐπὶ τοῦ φρουρίου καὶ πλοίων νὰ ὑψωθῇ νε-
κρώσιμος.

Γ'. Ὅλα τὰ κοινὰ Ὑπουργεῖα νὰ κλεισθῶσιν,
ὡσαύτως καὶ ὅλα τὰ ἐργαστήρια ἐκτὸς τῶν ὅσα
παλῶσι τροφὰς καὶ ἰατρικά.

Δ'. Εἶναι ἀπολύτως ἀπηγορευμένα φαγοπότια,
μουσικὰ ὄργανα καὶ χοροί.

Ε'. Κατὰ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέ-
ρας νὰ γίνωσιν εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
ληνικῆς ἐπικρατείας δεήσεις πρὸς τὸν Οὐράνιον
Πατέρα ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Λόρδ Βύρωνος.

ΣΤ'. Ὅλοι οἱ πολιτικοὶ τε καὶ πολεμικοὶ νὰ
παρευρεθῶσιν εἰς ταύτην τὴν δέησιν.

Ζ'. Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν Στρατιω-
τικῶν των Σωμάτων, μὲ τὰς σημαίας των τετυ-
λιγμένας, νὰ παρευρεθῶσιν ὡσαύτως μὲ παράτα-
ξιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας.

Η'. Κατὰ τὴν δευτέραν ὥραν, τὰ μὲν μεγάλα
φρούρια νὰ ρίξωσιν 11 κανόνια ἕν εἰς ἕκαστον τέ-
ταρτον, τὰ δὲ μικρὰ 7 καὶ τὰ ἀπλᾶ κανονο-
στάσια 3.

Θ'. Ἐκαστον πλοῖον Πολεμικὸν κατὰ τὴν αὐ-
τὴν ὥραν νὰ ρίξῃ 3 Κανόνια.

Ι'. Τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον
Πλοῖα νὰ ρίξωσιν 7.

ΙΑ'. Τὰ Στρατιωτικὰ Σώματα παρατεταγ-
μένα ἐφ' ἑνὸς ἢ ἐπὶ δύο νὰ ρίξωσι τρεῖς τὰ του-
φεκιά των κατὰ τὴν μνήμην τοῦ ὀνόματος Λόρδ
Νόελ Βύρωνος.

ΙΒ'. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῶν
Πολεμικῶν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην ἐ-
κκρίστην κατὰ τὸ ἀνήκον.

Ἐκ Μύλων Νευπλίου τῆ 20 Ἀπριλ. 1821.

Ὁ Πρόεδρος

Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Π. ΜΠΟΤΑΣΗΣ

Ι. ΚΩΛΕΤΗΣ

Α. ΣΠΥΡΙΔΩΤΑΚΗΣ.

Ὁ Πρὸς. Γεν. Γραμματεὺς

Π. Γ. Ρόδιος.

*
**

Εἰς τὸν θάνατον

τοῦ λόρδου Μπάϋρων

[Ἐκ τῶν τοῦ Σολωμοῦ].

Ἄεθερῖα γὰρ ἴλιγο πάψε
Νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
Τώρα σίμως καὶ κλάψε
Εἰς τοῦ Μπάϋρων τὸ κορμί.

Καὶ κατόπι ἄς ἀκλουθοῦνε
Ὅσοι ἐπράξανε λαμπρὰ,
Ἀποπάνω του ἄς κτυποῦνε
Μόνον στηθία ἡρωϊκά.

Πρῶτοι ἄς ἔλθουνε οἱ Σουλιώταις,
Κι' ἀπ' τὸ λείψανο αὐτὸ
Ἄς μακραίνουνε οἱ προδόταις
Κι' ἀπ' τὰ λόγια ὀποῦ θὰ πῶ.

Φλάμπουρα, ὄπλα τιμημένα
Ἄς γυρθοῦν κατὰ τὴ γῆ,
Καθὼς ἦτανε γυρμένα
Εἰς τοῦ Μάρκου τὴ θανά.

Ποῦ ἔαστοσε τὸ μαχαίρι
Ὅταν τοῦ ἔλειψε ἡ ζωὴ
Μέσ' τ' ἀνδρόφονό του χέρι
Καὶ δὲν τ' ἄφινε νὰ βγῆ.

Ἀνατράφηκε ὁ γενναῖος
Ἐ τῶν ἀρμάτων τὴν κλαγγή,
Τοῦτον ἔμπνευσε ὄντας νέος
Μὴ θεὰ μελωδική.

Ἐ τὴν Ἑλλάδα ἐχαροκόπει
Γιατὶ ἐκεῖνον ποῦ ζητεῖ
Βλέπει νᾶρχεται, καὶ οἱ τόποι
Ποῦ ἡ σιλαβία καταπατεῖ,

Χαμηλὰ τὴν κεφαλὴ τους
Ἄγροικῶντας τὴν βοή...
Ἐδακρούζαν, καὶ οἱ δεσμοὶ τους
Τοὺς ἐφάνηκαν διπλοί.

Ἄλλ' ἀμέσως ὄλοι οἱ ἄλλοι
Ποῦ εἶχαν ἐλευθερωθῆ
Κι' ἔχουν δάφνη στὸ κεφάλι
Ποῦ δὲν θέλει μαρυνθῆ,

Ταῖς σημαίαις τους ξεδιπλώνουν
Καὶ ταῖς δάφναις ποῦ φοροῦν,
Χαιρετῶντάς τον, σηκώνουν
Καὶ μ' αὐταῖς τὸν προσκαλοῦν.

Ποῦ θὰ πάει; βουνὰ καὶ λόγγοι
Καὶ λαγκάδια ἠχολογοῦν...
Ποῦ θὰ πάει; Ἐ τὸ Μισολύγγι
Κι' ἄλλοι ἄς μὴ ζηλοφθονοῦν.

Τέτοιο χῶμα ἀπ' τὴν ἡμέρα
Τὴ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ,
Ποῦ εἶχε φέρε; ἀπ' τὸν αἰθέρα
Τιμὴ ἑμᾶς καὶ δόξα αὐτοῦ,

Εἶν' ἱερὸ προσκυνητᾶρι
Καὶ δὲν θέλει πατηθῆ
Ἀπὸ βάρβαρο ποδᾶρι,
Πᾶρες ὅταν χαλασθῆ.

Ποιὸς ἀλλοίμοιο! μᾶς δίνει
Μῖαν ἀρχὴ παρηγορίας;
Ἄπ' αὐτὸν δὲν θεὸς νὰ μείνῃ
Μήτε ἡ στάκτη του μ' ἐμᾶς!

Θὰν τὴν ἔχουν ἄλλοι... ὦ, σῦρε,
Σῦρε, Μπάυρων, 'ς τὸ καλὸ,
Ἴπνος ἔξαφρα σ' ἐπῆρε
Ποῦ δὲν ἔχει ξυνημῶ.

Εἶν' ἀδιάφορο, δὲν βλάβει,
Ἄν ἐκεῖ σιμοτινὸ
Πλέξῃ ἢ Τούρκικο καρὰβι
Ἢ καρὰβι Ἑλληνικὸ.

Ἄκου, Μπάυρων, πόσον ὀρθῶν
Κάνει ἐνῶ σέ χαιρετᾶ
Ἢ πατρίδα τῶν Ἑλλήνων
Κλαίγῃ, κλαίγῃ, Ἐλευθεριά.

Γιατὶ ἐκείττετο 'ς τὴν κλίνῃ
Καὶ τοῦ ἐθάρανε πολὺ,
Πῶς γὰρ πάντα εἶχε νὰ μείνῃ
Καὶ ἀπὸ Σέ νὰ χωρισθῆ.

*
**

Ποίημα ἐπικήμερον

εἰς Ν. Βύρωνα

ὑπὸ Φιλίππου Ἰωάννου.

[Ἐποιήθη μικρὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βύρωνος].

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι,
Πένθημα ὃ ἐσάμειναι καὶ πένθημον ὕσαν ἵεσται.
Κάτθανε γὰρ Βύρων δαριστῶν φέρτατος ὕμμι·
Κλεινὸς Βύρων ὦλετ', αἰδοσπύλον ὄχ' ἄριστος,
Βρεττανίης εὖχος, Ὀμοτίμων εὐγενὲς αἷμα,
Πιστὸς τληπαθέος φίλος Ἑλλάδος ἢδ' ἐπαρωγός.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
"Ὀν πάρος οὐρανίης ἐθρέψατε πατὴρ' ἔτ' ἐέρσης
Ἐνδουκέως, οἶμον τ' ἐδιδάξατε καινὸν αἰοῖδης,
Οὐδέτ' ἐνὶ ζωῆς Βύρων πέλετ', οὐδέτι μολπῆ
Τέρπει ἐπιχθονίους πεπῆδηται οἱ ὀξεί πόντῳ
Γλώσσα, καὶ οἱ σιγῆ ψυχροῖς ἐπὶ χεῖλεσιν ἴζει.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Βύρωνος σιγᾶ καπυρὸν στόμα· τοῦ δὲ μέλισμα
Ἰστάτιον, τῷ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινεν
Ἑλλήνων σφετέρης περὶ πάτρης ἴφι μάχεσθαι,
Ἄλμῆσαι βράχῃσσι ἐπινῆχεται εἰσὶτ' Ἐλαίου,*
Εἰσὲθ' ὑπὸ κνημοῖς Ἀρακύνθου παιπαλόντος
Ἐκυρῶσσι τ' Ἐθῆνον ἀκούεται ἀμφὶ βίεθρα.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Λυγρὸς ἔχει Βύρωνα κλυτὸν μόρος, ἐν δ' ἄρ' Ἐλαίῳ
Ἀκτῆς πᾶρ τενάγῃσσι Αἰτωλίδος ἀλγεί λαός,
Καὶ στρατὸς Ἑλλήνων ἄροτον μέγαν ἄνδρ' ἀνακλαίει,
"Ὀν νόσος ἀργαλή βιότοιο δάμασσαν ἐν ἀκμῇ

* Ἐλαίος, πόλις Αἰτωλίας ἀρχαία μνημονευομένη
παρὰ Πολυβίου· ἐκεῖτο δὲ πιθανῶς ὅπου νῦν τὸ Μεσο-
λόγγιον, ἀνθ' οὗ ἐλαμαζάνεται ἐναυθα.

Ἦνὶ κατηφιῶν περιέσταται οἶκον ὄμιλος
Σύμπας οἰχομένοιο, ποθέων ἐρικυδέα φῶτα,
"Ὅς τ' αἰνῶς σφιν ἄρηθ' οὐσηχθῆ τειρομένοισι
Τηλόθεν ἤλθε πρόφρων ἐπαμύντωρ νῆϊ ταχείῃ.
Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Καὶ πάρος ἡμετέρη, Βύρων, πατρίδ' ἤλυθες αἶαν,
"Ὀψόμενος μεγάλων πατέρων τέκνα, οἱ σοφίης τε
Ἠγεμόνες μερόπεσσι ἐλευθερίας τ' ἐγένοντο.
"Ἠλυθες· ἀλλὰ βαρὺν τῆμος φέρων υἱὲς Ἀχαιῶν
Κλειτὸν ἐπαυχένιον, ἐν οἴζυι δ' ἤματα πάντα
Δεΐλαιοι ζῶεσκον, ἀτασθάλω ἐθνεῖ Τούρκων
Δουλεύοντες ἀνάγκῃ, ἀμύχανον ὅτλον ἔχοντες
Τῷ σφιν ἀναλακίην ὀνειδίσεις, ἄθλιον ἔλκειν
Βουλομένοις μᾶλλον βίον ἢ πότμον εὐκλέ' ἐπισπεῖν.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Δρῦδ' τόδ' ἐκ σθένος Ἑλλήνων ἔπλε παισὶν ὄνειδος·
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Βύρων, ἔλιπες πάλιν Ἑλλάδος οὐδᾶς
"Ὀψιμον οἰκτιζὼν ἀνδρῶν γένος, οὗς πατρίς ἤδε
Φῦσε πάλαι σοφίῃ τε καὶ ἡγορήῃ περικλειτούς·
Ἑλληνας δ' αἰδῶς ὄννε φρένας, οὐδ' ἔτι δηρὸν
Δουλοσύνη ἐδόκει σφιν ἀνασχετῆ· ἀλλὰ τάχ' ἀλκήσ
Μνησάμενοι πατέρων Τούρκους τολῶπευον ὄλεθρον.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Ἐξαπίνης ἰαχῇ πολεμῆϊος ὄρητ' ἀνὰ πᾶσαν
Ἑλλάδα γαῖαν Ἄρηος ἔριν δεινὴν συναγόντων.
Δεσμὰ διαβρῆξαντες Ἀχαιῶν υἱὲς αἰετῆ
Αἰψα μάλ' ἐκ σμινυῶν ὄπλ' ἀρήϊα τεύξαν ἠδ' ὄννων.
Σταυροῦ δ' ἀμπετάσαντες ἐς αὔρας σῆμ' ἱεροῦ
Καὶ Φεββαίου μέλποντες αἰδοῦ θούριδα μολπῆν,
Ἄθλιμοις ἐπόρουσαν, ἐλευθερίῃν ἐρατεινὴν
Ἴφι μάλ' ἀρνύμενοι αἰμορρόαντοισι ἐν ἀέθλοισι.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Ἄλκινα πνοαὶ ἐς ὀμιγλήσασσαν ἐνεικαν
Τηλόσ' ἐνυάλιον μέλος Ἑλλήνων, ὃ δ' ἀκούσας
Θάμβησεν Βύρων· οὐ γὰρ γένος ἔλπετο δούλον,
Δηρὸν ὑπὸ ζεύγλῃ μογέον χρόνον, ὧδε μάλ' ὄκα
Αὐχέν' ὑπεφέρουσθασι, ἀπορῆξαι τε λέπαθνα,
Λαῖξ δ' ἐπιθάν κτενεῖν ὑπὸ ποσσὶν κέντορας ὄμοῦς·
Θυμοδακῶν δ' ἐπέων ἐμνήσατο, τοῖσιν Ἀχαιῶν
Πρώην ἤκαχεν υἱὲς αἰετῆ πῆματ' ἔχοντας.
Μνήσατο· καὶ ἔγω ἄψ' Ἑλλάδα γαῖαν ἰέσθαι,
Λαοῖς μαρναμένοισιν ἐλευθερίας τε ποθεινῆς
Παίδων τ' ἠδ' ἀλόχων πέρι προφρονέως ἐπαρῆξω.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Δέξατο κυδάλιον πολεμύκλονος Ἑλλάς αἰοῖδῶν
Ἐμπαλιν ἰκόμενον δέξασθε δὲ καὶ Διὸς ὕμνε
Κοῦρα· Κασταλίδες, ὀζωνης τε κλάδους ἐριηλοῦς
Δρέψασαι ξείνου ξανθᾶς ἐστῆψατ' ἐθειρας·
Δέξατο καὶ ὀπλόδοπος Ἠλαίου ἐν ποτιθέτρῳ
Ἑλλήνων στρατιῆ φίλον ἀνέρα καὶ ἐπίκουρον,
Πουλὸ πλέον χείροισα μετὰ φρεσὶν ἢ τὸ καλαιὸν
Χαῖρ' ἐπὶ Τυρταίῳ Σπάρτης γένος ἐγχροσίμορον,
Πυθόγρηστος ὅτε σφ' ἀγὸς ἤλυθεν ἐνθεα μέλπων.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Ὁδ' μετὸν Βύρων ἐγεγῆθεν, Ἑλλάδα πᾶσαν
Στείλουσιν λεύσαντες ὄπλοισι καὶ πάντοσ' ἀκούων
Θούριον ἠϊθέων μεμαῶτων ἴφι μάχεσθαι·
Ἄνδρῶν δ' οἱ ὄσατ' αὐθὲς ὄραν γένος ἐξ αἰδαο
Ἄλκιμον ἐγγρόμενον, τὸ τ' ἐπὶ Ἐάνθιο ῥοῆσιν,
"Ἢ ἐν Θερμοπόλει, ἢ ἐν πεδίῳ Μαραθῶνος
"Ἢ πόρῳ ἐν κλεινῷ Σαλαμῶνος βαρβαριστοῖσι
Στίφεισι μαρναμένοιο πάρος ἀφθιτον ἤρατο κύδος.
Τῷ βᾶ μετ' ἀγρομένοισιν ἐν Ἑλαίῳ ἀνδράσι Βύρων
Στάς τότ' ἐυποτλέμοισιν ἐνὶ πάλαι λάξετο μῦθον,
Τῷ σφιν ἀναλακίην ὀνειδίσειν ἠγορήεν δὲ
Αἰνήσας σφετέρῃν καθυπέσχετο σθανάειν σφι,
Πάτρην βουμένοιο ἐπαμύνων πρόφρονι θυμῷ.

Ἄλκινα Βρεττανίδες σὺν Ἀχαιῖσι κλαίετε Μοῦσαι.
Αἰ, αἰ! ἀλλ' οὐ δηρὸν ἐπηύρατο τῆς δ' ἐπαρωγῆς